

A pesti izraelita hitközség rabbinátusa.

52.

A Te imádságodnak napja ez, 10' Atyánk, a Te dicsőségodnak napja ez, 10'ök Istenünk. Néked mentőjük e napot, kinek kezébe azsa fölvisszavitt, kinek jóvoltából káborítottunk lőtthelyűk el annak árait. Pótcen s alyai jószággal rendezted el az emberit élet folytatásá, úgy indérkedvén, hogy lélek is világ mevént ki-
 Lírőth vélgünk legyenek, melyek élénice evő, tehetőség s jóállatunk szolgálatos. Atyánk az elűnt
 kéneuk minnkára rendezt napjaiból, melyeken megfordád vánk, egészégünk a foglalkodásos. Atyánk
 a nyugalom s áhítat e szent napjaiból, melyet megpíntünk engedél, hogy azon nemcsak keleti evőnk meg-
 nyulását vegyük, de lelkiünk nyugalmát is keresvén, felkutatjuk azt. Ha szentelt meg e napot, melyen
 megpíntünk élőt, hogy nevedet imádjuk, szellemünk felköltsük, szíveinket nemesthítünk s mind
 annyiünk lelkiét kibben is szeretetben egészítünk. Hiv' Tied a hatalom, magasztoság mindereket föltől
 Az, ami nemünkben nagy is hatalmas semmivé vőlök vől, ha Te úgy káborozád el s amit szentígyek,
 jelentételemnek, alantassnak tekintünk, egyben neptelen áldás csirája, mely a Te nagy papokat
 Híróit: Imádságra hullunk parba élőt, mi a föld parba, szívünk mélyének rejtékéből emelkedik ég
 felé áhítatváltó imádság. Engedél, hogy e szent nap a fáradtak pihenés, a boldogok hála, dicső-
 ségének ásvényteljes irája s a szenvedőknek a mennyi vigaszt ívölteles napja legyen. Minden, mitől
 élünk őrve, lelkiünk nyugalmára föltételelve van, néked legyen ma följárulva Atyánk, Istenünk,
 igyalmos oltalmazásunk. Amen.

Azokhoz, akiket... Kertvárosunknak a mai napra rendezt ketisorakára Mór's IV. könyvének
 utolsó fejezetét foglalja magában s egyrészt mind zászlóvél képeri azon épületnek, melyet Isten
 verebére mellett kamitánk mesterekere emelt föl, hogy alatta csendes nyugodalomba vanulhasson
 a szász vikarai élet menekülő kalandó. Im bevégeztek a kamitások homri korozata, élőtünk
 áll annak teljes össesége. Tekintünk meg tehát az egészét, vizsgáljuk a szellemet, mely áthatja
 a mozgató evő, mely létekorok; kutatunk a viláid alapot, melyen fölépült, keresünk az okokat
 és lényeket, melyek oly tartósságot kölcsönöztek annak, hogy rendíthetetlenül állha meg helyét
 még akkor is, midán körötte bombok a vihar s üvöltve rugótt a fejezet. — Vértán fordítunk
 önmagunkra tekintetünket, d'errint lelki szemeink elé a hitéletünkben előfordult események
 káborozatát s a kirka lelkiismeret leporigavótt bírása élőt adunk számos magunknak azon
 megbecsülhetetlen mennyi kinszót, melyet öcsapainktól öröklöttünk, mely élőkünk élőt
 evő volt 10' is balsorsban evővünk, mely fenállásunk evő rejtélyének kitesés képeri, melyek
 izar, rendíthetetlen hit a neve. Valyon mennyire áptunk mi ezen ősi csirák, mennyire vi-
 seltük mi gondját, hogy ép azon élőt evőben, ép azon evő ifjúságában adhasunk át utóda-
 inknak létünk evő mennyi rálogat, mitünk mi art élőkünköt kapunk? Valyon mi, kik
 leghörelettl állunk a világ őröknek eren káborozatolva evő fövővő, megvélünk-e belől,
 s föltételet-e benne az evővő evővő evő fövővő s beteg létünknek, hogy meg-
 éljedetken vőlhatvunk ma: *וְיָשִׁיבָה אֱלֹהִים אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל* a Te tanodban nem lehet hit-
 dozító megnyugvást, ség meptörök volna evővel a lét nyugvástelle kündebe! (119. Zolt. 92.) —

Mi sagadás! szomoni a kép, mely élők kábor, sennyve vonyuk vől jelen kamitánk kideletésöt
 a leplet, *וְיָשִׁיבָה אֱלֹהִים אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל* (Chabat. 2. II.) mesk kinen a falak köve kideletik a köröng,

Most egyezőt elmerésében vagy a hideg námitó és a jót irányzó, vagy pedig kártékán értelem
 ánterüségének van alávetve, holott istent egyetértéssel lehet megpharagolni, $\text{תָּבַע לֵב לְבַדָּד$
 $\text{וּבְטוֹב הָעוֹלָם יִשְׂמַח$ ha ésszel és művel együttessen, ha az értelem és érés egybechangzó munkájával szolgáljuk őt, —
 és másrészt nem a józagos mennyei utyához intéri mágját a halandó, hanem a féltelmeget, sette-
 gattt lenához, holott $\text{לֵב אֱדוֹל הַטּוֹשָׁה מְאֹדָה מִן הַעוֹשֶׁה מִירֵדָה$ az Értensuglalat alappján a rugókat ne a féltelme-
 ne a rettegés, hanem a szeretettel párosult odaadás képsére, $\text{וְהוֹיִית לָהֶם לָא לְלִבֵּי$, akkor letehet az ő
Értelmük monsa az Ír! akkor iltel csak beeműnk azon istennek tudata, kinek kirtka, senn-
 iltal meg nem zarást vezeteliénk kagy, fuvallata áldva karta aít a sziveket, mindeninnel érte-
 tetve boldogító hatását, melyből kirtava, avagy étlányben séreccitve nincs seanki is, mely megfedi-
 utját a kirtályok kórisésához ipúgy, mint a koldus sereing kirtelkához; mely végtelen szeretet
 felérabadítja a nyugvónultat a földi élet kirtáinak kirtimereitől, mely bátramiót csereget
 a fagyó műve → megsebreztél teltet, mely a békés áldító ogyát nyújtja a színtőló betegnek, mely
 az elhagyott → mindenmümen kirtakított halandót fölvidítja → ny életre érveort: Értelmük
 erre vépműlthűi szeretete, miként azt az Ír parancsosa → a szív sugallja, igt kassa aít
 kebleinket, hogy elmondhassuk: $\text{וְהָאֵל יָדָה לָנוּ לֹא יִכְזֹּב לְכַזָּבֹת הָאֵל הָאֵלֹהִים$ hogy mi sem képes kirtállami ann-
 szeretet kirtókat, mi sem képes megpharítani anna kirtészes segankodás kirtelkkeit, mely Fel-
 hoz szív, akkor $\text{כִּי יָלֹכ וְהַנְּחוּתִי בְּיָמֶיךָ הָאֵל$ az ő árcsa fagy éltünkön emútki → ő fagy nekünk nyugválnak
 seeremi. — Embrófia, nyugtalanosságnak epemútha, érte-c ez isteni megpharagkora's megphar-
tságát? Valágon van-e kirtőttünk csak egy is, kinek élte ne volna telve nyugtalanossággal? Kertan-
 az, kirt az élet vitasai megpharagvtak → kirtáló kirtáitól kirt nem bántatlan, nem engednek
 námára kirtenést, nem adnak nekik kirtat, kirtakást → felájon írnek egyik helyjót a másikkra,
 mame idegen kirtábo; nemrak az, kirt a szenvedély vitára megpharagvtól → kirt boldogságot kirt-
 taláta, mi távol van tőle, mit el nem érhet, vagy megpharagvtat ép abban helye, mi kirtótt-
 kását okorra; nemrak az, kirt éltőlőtt az igaz megpharagvtás áldáros érte, ándé kirt kirtat → kirtet-
 főtől, miket többé jóvá nem lehet is szatya elvesztet, állévté kirtásának ség teelt megphar-
 mutat kirtáitól → kirtóttéitől mitsem menthet kirt többé; — mi mindannyian, kirt az
 élet kirtárséges utyain járunk → kirt a kirtóttéitől seember kirt époreknek műntakorraunk:
 mennyi nyugtalanosságot kell szenvednünk be nem telveült kirtánsámainkhoz, el nem
 ért erélekkert, szeretőkünk üdvéert? — Nyugalmat, boldop élelet kirtáns? Akkor telveültat
 a prófeta savat: $\text{וְהָאֵל יָדָה לָנוּ לֹא יִכְזֹּב לְכַזָּבֹת הָאֵל הָאֵלֹהִים}$, Ein letehet az ő Értelmük, de ilt kirténel az én népemüné. "A kirt
 fagy nekik nyugválnak pereret seeremi, ha azt kirtóttó az élet kirtóttiben világitó föltty epaunk
 megpharagvt. Nyugalmat seer azáltal, hogy fötenuel az élet föt. Most az igaz kirt nem élténge-
 a földi életnek. Az embet a földhöz kirtótt, mely minden műntkepletének anyja; az mind-
 kirtánsának, műntkődréneit, megpharagvt → alácsomú voltánsának, éporelme → kirtánsának kirténe; utók
 kirtéleteip ada van kirté minden kirtánsága, gonja → firtánsa. An a kirt az emberhez kirt
 s munda: kirt nemrak a földi életre vagy námra, az csak egy sére; mindet csak a kirt
 kirt époreket veq, de annal sudara s kirtápi kirtótténe kirt s nyugválnak kirt az ővek kirt-
 lápossá kirtábo. $\text{וְהָאֵל יָדָה לָנוּ לֹא יִכְזֹּב לְכַזָּבֹת הָאֵל הָאֵלֹהִים}$ az én népemüné kirtének ő; ne epad a földhöz kirténe kirté-
 megpharagvt, nemebb sére ne az övé. Ha kirtótt → kirtótténe megpharagvt aral, mit csak a
 földi élet kirtóttat, akkor megpharagvt, megpharagvténe van kirténe, mely azt
 munda: megpharagvt világot kirtótt föt éltől, a fagy, igazság is szeretet kirtótténe. — Ír
 az a kirt dicsőrege, ha utána kirtótt, s az kirt kirtótt megpharagvt az élet, a föt, az embet.

Úrunk nekünk írtunk, hogy adta a te törvényed, a pap is szeretet könyvét!
 Minden parancsolatod isteni bölcseséggel van megfogva értelmre s boldogságra, minden
 tanításod bölcseség, most írtad a mielőtt, fölfizetted a szolid értelemmel, most minden
 egyes megfogása alkalmas arra, hogy nemcsak szivünkkel, fölkendővel, hanem, erősítse
 bizalmunkat, hogy kivétel nélkül s kitartóan legyünk a föld változatos élelményében, sőt a
 igazságunk az események helyesek hitben is sőt a létezésünk el annál is inkább, mely
 Te kerülsz vért, amennyiben hallgatunk profétáid szavára: Kétségbe adom az én tanom,
 szivünk láblámba vérem ad, a mellem s a szív, az írtam is írtam minden szíjjel akarunk
 néked szolgálni, s Te légy a mi életünk s mi akarunk a Te népeddől lenni, hogy megfe-
 lelhesünk legfőbb ember: kivatásunknak. Amen.

MAGYAR
 TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
 KÖNYVTÁRA